

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci
žalobce: O. D.

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kaustou
se sídlem Čs. Legií 5, 702 00 Moravská Ostrava

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlím 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019 č. j. MSK 20751/2019, sp. zn.
DSH/4242/2019/Zaj, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Havířova (dále jen „magistrát“ či „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018, č. j. MMH/2847/2018-19, sp. zn. 721/P/2847/2018/Šve, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že při řízení motorového vozidla držel v ruce mobilní telefon, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že má žalobce povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019 č. j. MSK 20751/2019, sp. zn. DSH/4242/2019/Zaj (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba

3. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou.
4. Namítal, že je svědeckým výpovědím policistům přisuzována vyšší míra pravdivosti na úkor jiného svědka, rodinného příslušníka žalobce. Dále žalobce zpochybnil věrohodnost policistů, kteří označili telefonní zařízení, které měl žalobce držet, za telefon bílé barvy, on však vlastní telefon barvy šedostříbrné. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že si policisté, tedy svědci ve správním řízení, sami vyhodnotili průkaznost a použitelnost kamerového důkazu, přičemž v důsledku jejich postupu tento důkaz ve správním řízení nemohl být proveden.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Skutečnosti ze správního spisu významné pro posouzení věci a rozhodnutí správních orgánů

7. Z oznámení přestupku ze dne 3. 1. 2018 se podává, že žalobce držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, přičemž v té době řídil motorové vozidlo. V oznámení figuruje vyjádření žalobce poukazující na nepřízeň počasí a sníženou viditelnost, popírající držení telefonu v levé ruce. Žalobce uvedl jako svědkyni E.D., svou manželku a spolujezdkyni.
8. V úředním záznamu ze dne 3. 1. 2018 zasahující policista uvedl, že při dohlížení nad bezpečností silničního provozu spatřil s kolegou vozidlo, jehož řidič ve své levé ruce držel mobilní telefon, který měl přiložen u levého ucha. V tu dobu křižovatkou neprojíždělo žádné jiné vozidlo, které by zakrylo výhled na řidiče. Vozidlo zastavilo v pravém jízdním pruhu před světelnou křižovatkou, neboť na světelném zařízení svítilo červené světlo. Zasahující policista zastavil služební vozidlo před hranicí uvedené světelné křižovatky v levém jízdním pruhu vedle vozidla žalobce. Vozidla byla od sebe vzdálená maximálně 1 metr, žalobce po celou dobu držel v ruce u levého ucha mobilní telefon bílé barvy. Řidič s přestupkem nesouhlasil. Po celou dobu ve voze Škoda Octavia na místě spolujezdce vpředu seděla manželka žalobce, jež se k věci odmítla vyjádřit. Z oznámení dále plyne, že v době průjezdu předmětného vozidla křižovatkou policejní vozidlo stálo k němu čelně ve vzdálenosti cca 9 m. Služební vozidlo policistů je vybaveno kamerovým

systemem, avšak po prozkoumání záznamu bylo zjištěno, že je nepoužitelný, neboť nelze vidět dovnitř vozidla, kdy kamera zaznamenala pouze průjezd vozidla.

9. Dne 16. 4. 2018 byl před správním orgánem vyslechnut žalobce. Sdělil, že na křižovatce zastavil na červený signál, přičemž vedle něj v levém jízdním pruhu zastavilo policejní vozidlo. Řekl své manželce: „Uvidíš, že nás policisté zastaví“, protože měl v levé ruce pouzdro s brýlemi, které si chtěl nasadit z důvodu horší viditelnosti. Pouzdro je černé. Vlastní mobilní telefon iPhone šedostříbrné barvy. K dotazu správního orgánu uvedl, že telefon tehdy v ruce nedržel, a to ani v době, kdy stál na uvedené křižovatce.
10. Svědkyně D. při ústním jednání popřela, že by žalobce telefonoval v době, než je zastavila policejní hlídka, telefonní přístroj v levé ruce v té době nedržel. Držel černé pouzdro s brýlemi, které mu podávala, protože bylo šero. Brýle si již nasadit nestihl, neboť když stáli na křižovatce, všiml si žalobce vedle stojícího policejního auta a říkal, že je určitě zastaví. Žalobkyně odpověděla, že si možná budou myslet, že telefonuje, neboť žalobce držel pouzdro v levé ruce na úrovni svého ucha a byl loktem opřený o dveře. Na otázku, zda si pamatuje, kde se v době policejní kontroly nacházel mobilní telefon žalobce, odpověděla, že ho měl na palubní desce. O jakou značku telefonu se jedná, neví, telefon je šedočerný a je na něm vyobrazeno jablko. K dotazu právního zástupce žalobce sdělila, že tehdy bylo šero, a proto žalobci podávala brýle.
11. Svědek policista L. P. při ústním jednání uvedl, že v době kontroly silničního provozu seděl vedle řidiče; vozidlo řídil kolega P. Stáli v křižovatce a čekali, aby mohli odbočit. Z pravé strany jelo vozidlo, jehož řidič držel v levé ruce telefon u ucha. Bylo viditelné, že to byl telefon bílé barvy. Vozidlo zastavilo na křižovatce, jelikož na semaforech byla červená. Odbočili s vozidlem do levého jízdního pruhu a zastavili na úrovni vozidla žalobce. I po dobu stání na křižovatce měl řidič telefon u levého ucha. Řidič pohyboval ústy, z čehož se dalo vydedukovat, že telefonuje. Následně na zelený signál se vozidlo rozjelo, přičemž řidič měl stále telefon u ucha. Žalobce skutek popíral. V té době nebyla viditelnost natolik snižena, aby do jeho auta zřetelně neviděli. Svědek sdělil, že policejní automobil je vybaven záznamovým zařízením, které je umístěno za čelním sklem. Záznam z tohoto zařízení s kolegou zkoumali, přičemž z něj není zřejmé, že řidič drží v ruce telefon. Záznam není natolik kvalitní, aby v dané situaci byl použitelný.
12. Svědek policista D. P. uvedl, že si všimli řidiče, který drží v levé ruce telefonní přístroj bílé barvy, jednalo se o mobilní telefon. Před světelnou křižovatkou dojížděli k úrovni vozidla žalobce, jenž je uviděl a telefon dal dolů. Jelikož se svědek věnoval řízení vozidla, neví, zda ho poté zvedl, anebo zda ho měl ještě v ruce. Vozidlo řidiče stálo tehdy v pravém jízdním pruhu, oni stáli v pruhu levém a kolega byl od řidiče vzdálen asi 1 m. Ve chvíli, kdy se na řidiče svědek podíval, viděl, že držel telefon u levého ucha. V době, kdy kolega P. jednal s řidičem ohledně přestupku, svědek vyzval jeho manželku k předložení občanského průkazu, ptal se, zda žalobce telefonoval, předtím ji poučil o jejích právech a povinnostech, na což manželka žalobce sdělila, že vysvětlení podat odmítá.

V. Předchozí rozhodnutí správních soudů

13. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 18 A 17/2019-32 (dále též „první rozsudek krajského osudu“), žalobu zamítl, přičemž konstatoval, že správní orgán žalobci prokázal spáchání předmětného přestupku na základě výpovědi svědků, zasahujících policistů, jež hodnotil jako důvěryhodné, přičemž naopak shledal nevěrohodnou výpověď

svědkyně E. D. Krajský soud považoval za hlavní důkazní prostředek zrakový vjem spojený s pozorováním přestupkového děje, neboť kamerový záznam byl nepoužitelný, přičemž nemohl postihnout žalobce v situaci, kdy telefonoval (kamerový záznam nemohl dle názoru správního orgánu, a následně i krajského soudu, zaznamenat vozidlo žalobce v situaci, kdy stálo před křižovatkou, a žalobce telefonoval, neboť bylo umístěno za předním sklem policejního vozidla, kdežto vozidlo žalobce v tu dobu stálo ve vedlejším pravém jízdním pruhu, tj. vedle policejního vozidla). Krajský soud proto nepřistoupil na důkazní návrh žalobce spočívající ve vyžádání kamerového záznamu a jeho provedení k důkazu.

14. První rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26. Neztotožnil se s hodnocením průkaznosti kamerového záznamu tak, jak to učinil správní orgán I. stupně, a jak tuto otázku posoudil krajský soud. Byť v souzené věci hodnotil svědecké výpovědi policistů za konzistentní, zdůraznil, že nelze předjímat obsah kamerového záznamu v projednávané věci. Obecně se totiž jedná o důkaz objektivně zachycující určitý skutkový jev (na rozdíl od svědeckých výpovědí), a mohl by tedy potenciálně otrást i konzistentními výpověďmi svědků (zasahujících policistů). Nejvyšší správní soud věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.
15. Krajský soud v Ostravě následně napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 11. 10. 2022, č. j. 18 A 17/2019-59 (dále také „druhý rozsudek krajského soudu“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že v posuzované věci nelze bez dalšího předjímat obsah kamerového záznamu. Žalovaný ani krajský soud nemohli zhlédnout kamerový záznam v důsledku služebního postupu zasahujících policistů. Je to ovšem pouze a jen důkaz kamerovým záznamem, který mohl v souzené věci přestupkový děj zaznamenat objektivně a potenciálně otrást i zcela konzistentními výpověďmi zasahujících policistů. Význam jeho provedení byl dán tím, že skutkové závěry žalovaného stojí toliko na výpovědi policejního orgánu, který zmařil provedení daného důkazu, zatímco byla odmítnuta skutková tvrzení podávající se z výpovědi třetí svědkyně a žalobce jako obviněného z přestupku. Za této situace je dána „ne zcela nepravděpodobná možnost“, že se skutkový děj mohl odehrát jinak. Žalovaný proto zatížil své rozhodnutí vadou, pokud nekriticky akceptoval postup policejního orgánu, na jehož základě žalovaný nedisponoval všemi důkazy, prostřednictvím kterých by mohl zjistit skutkový stav věci beze vší pochybnosti.
16. Krajský soud tak dospěl k závěru, že ačkoli držení mobilního telefonu za jízdy je přestupkem pozorovatelným pouhým okem a je běžně dokazován pouze na základě věrohodných svědeckých výpovědí zasahujících policistů, a to i za situace, kdy není k dispozici kamerový záznam o předmětném přestupkovém ději, nelze přehlédnout, že v posuzovaném případě takový záznam pořizován byl, avšak nebyl z důvodu chybného postupu policejního orgánu zajištěn. Podle krajského soudu toto zjištění oslabilo důvěryhodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů (učinili jediný objektivní důkaz způsobilý žalobce vyvinít, nepoužitelným), což implikuje pochybnosti o tom, že se prokazovaný skutek udál tak, jak byl vymezen v rozhodnutí magistrátu; proto bylo nutné postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.
17. S uvedenými závěry se neztotožnil Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 16. 2. 2024, č. j. 3 As 276/2022-26, zrušil i druhý rozsudek krajského soudu. Vyslovil, že v novém řízení po prvním zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu se krajský soud pokusil kamerový záznam z policejního vozidla opatřit, avšak bezúspěšně. Následně dovedl, že postup, kdy zasahující policisté nezajistí kamerový záznam, jelikož jej sami vyhodnotí jako

neprůkazný, byl natolik závažným pochybením, že oslabuje věrohodnost jejich svědeckých výpovědí. Považoval však tento závěr za chybný. Nejvyšší správní soud v těchto případech opakovaně konstatoval, že vyhodnotí-li zasahující policisté kamerový záznam pořízený při služebním zákroku jako neprůkazný a nezajistí jej, jde sice o postup nesprávný, nevede ale bez dalšího nutně ke zpochybnění validity ostatních provedených důkazů (zde svědeckých výpovědí zasahujících policistů). Závěry, k nimž dospěl krajský soud, by byly akceptovatelné v situaci, kdy by krajský soud zjistil okolnosti, které by indikovaly účelovost popsaného počínání policistů. Nic takového se ovšem z odůvodnění napadeného rozsudku nepodává; z výše zmiňované judikatury je naopak zřejmé, že jde o běžný (tzn. nezaujatý) postup policie v obdobných případech (což samozřejmě neznamená, že jde o postup správný a neměl by být praxí opuštěn). Krajský soud tak měl vycházet z dosud provedených důkazů, na nichž stojí rozhodnutí správních orgánů v této věci. Jde o již opakovaně zmiňované svědecké výpovědi zasahujících policistů na straně jedné a svědeckou výpověď manželky žalobce na straně druhé. Věrohodností těchto výpovědí a jejich hodnocením se přitom Nejvyšší správní soud zabýval již v prvním zrušujícím rozsudku a plně aproboval vyhodnocení těchto důkazů, jak to provedl krajský soud ve svém prvním rozsudku. Šlo tedy o skutkovou otázku, která byla již v předcházejícím soudním řízení postavena najisto, a nebyly-li nově zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly tyto závěry zpochybnit (což se z důvodů vyložených výše nestalo), nebyl zde již pro krajský soud dán prostor k vyvození odlišných skutkových závěrů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl bez jednání, protože s tím účastníci po výzvě soudu ze dne 28. 2. 2024 souhlasili (tichý souhlas u žalobce).
19. Žaloba **není** důvodná.
20. Krajský soud vycházel ze závěrů vyslovených v prvním i druhém zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. V prvním zrušujícím rozsudku vytkl Nejvyšší správní soud krajskému soudu, že nekriticky přistoupil na tvrzení svědků o neprůkaznosti žalobcem navrženého důkazu a odmítl takový důkaz provést. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud názorem, že se v průběhu dalšího řízení musí pokusit od příslušného útvaru policie obstarat kamerový záznam z policejního vozidla, zachycující průjezd vozidla žalobce křižovatkou ulic Kapitána Nálepky a Národní třída v Havířově dne 3. 1. 2018 v době kolem 15:30 hod. a následující zákrok policejní hlídky. Krajský soud se uvedeným závěrem řídil a pokusil se kamerový záznam obstarat. Zjistil, že provedení důkazu není možné, jelikož byl kamerový záznam zničen. Splnil tak povinnost uloženou Nejvyšším správním soudem v prvním zrušujícím rozsudku.
21. Krajský soud tak musel opětovně hodnotit skutkový stav, aniž by mohl zohlednit kamerový záznam. Hodnocení skutkového stavu za situace, kdy bylo možné vycházet toliko z výpovědi policistů, učinil již Nejvyšší správní soud v prvním zrušujícím rozsudku. Na toto hodnocení odkázal Nejvyšší správní soud v druhém zrušujícím rozsudku a považoval je za správné.
22. Nejvyšší správní soud uvedl, že výpovědi policistů (podrobně popsané v odst. [5] odůvodnění napadeného rozsudku) jsou v nyní projednávané věci bez rozporů jak každá zvlášť, tak při jejich vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv než prostý výkon služby,

proč by policisté žalobce stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra jejich horlivosti, jak tomu bylo ve výše zmiňované věci sp. zn. 7 As 105/2010. Žalobce nebyl podroben žádnému šikanóznímu jednání a jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. III. ÚS 359/05). Na žádné rozpory ve výpovědích policistů či jejich neadekvátní jednání ostatně nepoukazuje v kasační stížnosti ani sám žalobce. Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem správních orgánů i krajského soudu, že policisté mohli na uvedenou vzdálenost (zhruba 9 m čelně, respektive zhruba 1 m z boku) a za daných klimatických a světelných podmínek vnímat svými smysly, zda řidič při řízení drží mobilní telefon, obzvláště pokud se na jeho sledování soustředili a následně stáli ve vedlejším pruhu na křižovatce. Držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků (například určení konkrétního překročení maximální rychlosti; k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42) pozorovatelné pouhým zrakem a není k jeho odhalení potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 51); svědecká výpověď zasahujících policistů tak může být sama o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz.

23. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč předestřít jinou verzi skutkového děje, tj. verzi, která by jej vyvinila z podezření ze spáchání dopravního přestupku, s nímž by byl spojen i sekundární postih podle § 123b zákona o silničním provozu (započtení bodů do bodového hodnocení řidičů). Takovou motivaci každého obviněného z přestupku lze jistě rozumně očekávat, přičemž nelze ani odhlédnout od toho, že jeho vyjádření k věci není svědeckou výpovědí a v rámci zajištění práva na obhajobu zákon obviněnému (na rozdíl od svědka) nepřikazuje, aby uváděl (vypovídal) pravdu a nic nezamlčoval (srov. § 55 odst. 1 správního řádu). Jakkoli tedy vyjádření či jiné podání obviněného z přestupku (tj. účastníka řízení) není vyloučeno z okruhu podkladů, jimiž se zjišťuje skutkový stav věci (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), je nutné k jeho obsahu v rámci hodnocení důkazů a dalších podkladů přistupovat vždy s určitou obezřetností. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu (ani z rozhodnutí správních orgánů) přitom neplyne, že by žalobcem předestřená verze skutkového děje (v rámci odvolání označil za pravdivou výpověď své manželky E.D.) byla označena za nevěrohodnou pouze pro jeho postavení osoby obviněné z přestupku; to platí přiměřeně i pro výpověď svědkyně, která je vůči němu v postavení osoby blízké. Správní orgány (a následně i krajský soud) totiž především porovnaly obsah výpovědi manželky žalobce s výpověďmi zasahujících policistů. Přestože výpověď svědkyně, bylo-li by na ní nahlíženo jen izolovaně, nepůsobí rozporně či prima vista nevěrohodně, právě v kontextu výpovědi zbývajících svědků lze důvod pro její zpochybnění nalézt. Svědkyně vypověděla, že žalobce netelefonoval, nýbrž držel v levé ruce u ucha pouzdro na brýle; s žalobcem se bavili o tom, že by je policisté mohli zastavit v domněnku, že žalobce telefonuje. Shodně s výpovědí svědka P. uvedla, že jím byla dotazována, zda žalobce za jízdy telefonoval, na což odpověděla negativně. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že je zcela nelogické, aby se svědkyně nepokusila přímo na místě zasahujícím policistům vysvětlit, že žalobce držel v ruce pouzdro na brýle a nikoliv telefon, byla-li na telefonování výslovně dotazována a bylo-li zřejmé, že policisté trvají na tom, že žalobce telefonoval a věc předají k řešení do správního řízení. Právě tato okolnost vskutku snižuje důvěryhodnost její svědecké výpovědi, a to v neopomenutelném kontextu zjištění, že jde ve vztahu k žalobci o

osobu blízkou. Uvedené lze plně vztáhnout i na počínání žalobce, který rovněž přímo na místě neuvedl, že v ruce držel pouzdro na brýle a policistům je například neukázal, čímž by vyvrátil veškerá obvinění. Nic takového netvrdil ani ve svém vyjádření zachyceném v oznámení o spáchání přestupku, sepsaném na místě samém, kde pouze uvedl: „Při nepříznivém počasí byla snižená viditelnost a telefonní zařízení jsem v levé ruce neměl.“ Tvrzení, že v ruce držel pouzdro na brýle, a nikoliv mobilní telefon, žalobce uvedl poprvé až v rámci ústního jednání, před započítáním výslechu svědků, tj. zhruba za čtyři měsíce od provedené kontroly (v podrobnostech viz odst. [5] odůvodnění napadeného rozsudku). Lze souhlasit s názorem, že uplatnit toto skutkové tvrzení již v okamžiku prováděné kontroly se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, a že v ruce držel zcela jiný předmět.

24. Nejvyšší správní soud tak souhlasil se závěry správních orgánů, že výpovědi policistů působily hodnověrněji, než výpověď svědkyně a vyjádření žalobce, a proto se k této verzi skutkového stavu přiklonily. Tento rozpor, pro dokazování podobných situací typický, byl překlenut tím, jak byla vysvětlena důvěryhodnost výpovědí policistů, a naopak nevěrohodnost výpovědi manželky žalobce. Nelze tak souhlasit s názorem žalobce, že výpovědi policistů byla dána větší váha jen na základě jejich služebního postavení, a stejně tak nebylo rozhodováno v rozporu se závěry vyslovenými v nálezů Ústavního soudu č. j. I. ÚS 520/16.
25. Krajský soud se s uvedenými závěry plně ztotožnil. Krajský soud má tak stejně jako správní orgány a Nejvyšší správní soud za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí svědků (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem po dostatečně trvající časový interval a z bezprostřední vzdálenosti do 10 metrů, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o žalobcově vině; výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

26. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019 (N 129/95 SbNU 66)].

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy žalobce.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení žalobce advokátem, pokud žalobce nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě 21. května 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně